

பிரிவினையின் தீர்மானங்கள்

வேதபாடப் பகுதி: 1 இராஜாக்கள் 16:15-22

உள்ளான விரோதம் என்பது குடும்பங்களை, சபைகளை, நிறுவனங்களை, மற்றும் நாடுகளைப் பிய்த்தெறிந்து கிழிக்கும் நிழல்களில் ஒளிந்துள்ள அரசர்களாக உள்ளது. “பிரித்துக் கைப்பற்று” என்பது வெற்றிக்குப் பிசாசின் கொள்ளைகளில் ஒன்றாக எப்போதும் இருந்துள்ளது. “தனக்கு எதிராகத் தானே பிரிந்திருக்கும் வீடு நிலைநிற்க முடியாது,” என்பதை அறிந்துள்ள அவன், சகோதரருக்கு விரோதமாகச் சகோதரரைத் திருப்புவதன்மூலம் தேவனுடைய மக்களை அழிக்க நாடுகின்றான். வெளியிலிருந்து மரங்கொத்திகளைப் பயன்படுத்தி சத்தியத்தின் வீட்டைத் தரைமட்டமாக்க அவனால் முடியாவிட்டால், அவன் அதை உள்ளான கறையான்களைக் கொண்டு மெதுவாக அழிப்பான்.

இஸ்ரவேல் நாடு தனது மற்ற எல்லாச் சிரமங்களுடனும் கூடுதலாக, அதன் வீழ்ச்சிக்கான கடைசிப்படியாக இருந்த நாட்டுப் பிரிவினையுடன் போராட வேண்டியிருந்தது. ஒருவேளை, பிரிவினையின் தடம் புரளச்செய்தலுக்கு மிகவும் குறைவாகத் தயாராய் இருந்த நாடு இஸ்ரவேல்தான் என்று கூறலாம். அந்த நாடானது, மூன்று அரசர்களின் ஆட்சிக்காலத்தினூடே, தூக்கியெறியப்பட்ட கைக்குட்டைகளைப்போலக் கடந்து சென்றிருந்தது. கி.மு. 931ல் இருந்து மொத்தம் ஐந்து அரசர்கள் ஆண்டிருந்தனர். அந்த ஐந்து அரசர்களுமே தங்கள் தலைகளின்மீது தேவன் விதித்த நியாயத்தீர்ப்பினால் இறந்துபோயினர். அந்த ஐந்துபேர்களில், ஒருவர் தேவனால் அடிக்கப்பட்டார் (யெரொபெயாம்), இருவர் கொலைசெய்யப்பட்டனர் (நாதாப் மற்றும் ஏலா), மற்றும் ஒருவர் தற்கொலை செய்துகொண்டார் (சிம்ரி). பாஷாவுக்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதைக்கூட நாம் அறிவதில்லை. யெரொபெயாமுக்கும் பாஷாவுக்கும் நீண்ட ஆளுகைக் காலம் தரப்பட்டிருந்தது, யெரொபெயாம் இருபத்து இரண்டு ஆண்டுகளும், பாஷா இருபத்து நான்கு ஆண்டுகளும் ஆட்சிசெய்திருந்தனர். யெரொபெயாம் தமது காலத்தை, தமது சொந்த மதத்தை நிலைநாட்டுவதில் செலவிட்டார், மற்றும் பாஷா தமது காலத்தை, யெரொபெயாமின் மதத்தை முழுமையடையச் செய்வதில் செலவிட்டார். ஆகையால், இவ்விரை அரசர்களும், நாட்டிற்கு அவசியமான ஆவிக்குரிய நடத்துவத்தை அளிக்கத் தவறியிருந்தனர். இந்தத் தோல்விகளின் விளைவாக, இஸ்ரவேல் நாடு, ஆவிக்குரிய வகையிலும் அமைப்புரீதியான வகையிலும் பலவீனமான நிலையில் இருந்தது. மக்களுக்கு ஆவிக்குரிய வாழ்வும் தேவனுக்குத்

தங்களை மறுபடியும் அர்ப்பணித்தலும் மிகவும் அவசியமாயிருந்தது. நாட்டை ஒன்றுகூட்டி தேவனிடத்தில் திருப்பிக் கொண்டுவர யாரேனும் ஒருவர் தேவைப்பட்டார். அவ்வாறு செய்யவில்லை என்றால், மரணம் என்பது உடனடியாக வரக்கூடியதாயிருந்தது. ஒருவேளை, அடுத்த அரசர் இதற்கான பதிலாய் இருக்கலாம்.

தேவனைத் தேடுபவர்கள் யாவரும் ஏமாற்றம் அடையும்படி, திப்னி என்ற அரசரிடத்தில் நம்பிக்கை எதுவும் காணப்படாதிருந்தது. அரியணையில் ஒரு அரசரை அமரச் செய்யும் அடுத்த முயற்சி, விஷயங்களை மிகவும் மோசமாக்கி, நாட்டை யுத்தம் செய்யும் இருபிரிவுகளாக்கும். இந்த விரோதம் நாட்டிற்கு நான்கு - அல்லது ஐந்து - ஆண்டுகள் நீடித்த ஒரு முறிவைக் கொண்டு வந்தது. இஸ்ரவேலின் ஒருமைப்பாட்டுக் குறைவான இந்த ஆண்டுகள் நாட்டை நிர்மூலமாக்கும் விளிம்பிற்குத் தள்ளிற்று. ஒரு வேளை நாடானது இன்னும் நீண்டகாலம் பிரிவினை நிலையில் இருந்திருந்தால், அது வடக்கில் தமஸ்குவில் இருந்து கிழக்கில் அசீரியா வரையிலிருந்த எழுச்சிபெற்ற மேன்மையான வல்லமையுடைய சக்தி களினால் அழிக்கப்பட்டு இருந்திருக்கும். நாடானது ஒருசில நொடிகளில் தனது மரண அறிவிப்பு ஒலியைக் கொண்டிருந்திருக்கும்.

இந்த அழிவிற்கு அருகாமையைக் கொண்டு வந்தது எது? பிசாசானவன் ஏறக்குறையத் தனது தீயவழியை எவ்வாறு பெற்றான்? அவன் அழிவிற்கான தனது பிரியமான வழிமுறைகளில் ஒன்றான பிரிவினையைப் பயன்படுத்தினான்.

உம்ரி என்பவன், இஸ்ரவேல் மக்களில் ஏறக்குறையப் பாதிதான் வினரிடத்தில் புகழ்பெற்றிருந்தாலும், மற்ற பாதிதான் ஏற்றுக்கொள்ளப் படாதிருந்தான். உம்ரி நியமிக்கப்பட்டதை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் திப்னி என்ற பெயர் கொண்ட மனிதரைத் தங்கள் அரசராகத் தெரிந்துகொண்டனர்:

அப்பொழுது இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் இரண்டு வகுப்பாய்ப் பிரிந்து, பாதி ஜனங்கள் கீனாத்தின் குமாரனாகிய திப்னியை ராஜாவாக்க, அவனைப் பின்பற்றினார்கள்; பாதி ஜனங்கள் உம்ரியைப் பின்பற்றினார்கள். ஆனாலும் கீனாத்தின் குமாரனாகிய திப்னியைப் பின்பற்றின ஜனங்களைப் பார்க்கிலும், உம்ரியைப் பின்பற்றின ஜனங்கள் பலத்துப்போனார்கள்; திப்னி செத்துப்போனான்; உம்ரி அரசாண்டான். யூதாவின் ராஜாவாகிய ஆசாவின் முப்புத்தோராம் வருஷத்தில், உம்ரி இஸ்ரவேல்மேல் ராஜாவாகி, பன்னிரண்டு வருஷம் ராஜ்யபாரம்பண்ணினான்; அவன் திர்சாவிலே ஆறுவருஷம் அரசாண்டு (16:21-23).

திப்னி, இஸ்ரவேலின் ஒரு பகுதியில் நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகள் (கி.மு. 885 முதல் 881 வரை.) அரசாண்ட வேளையில், உம்ரி அந்நாட்டின் மற்ற பகுதியில் அரசாண்டார். பிரிவினையின் இந்தக் கால கட்டத்தின் போது, நாட்டின் இருபகுதிகளுக்கும் இடையில் உள்ளாட்டு யுத்தம் நடந்தது, இது கடைசியில் உம்ரி, திப்னியை வெற்றிகொண்டு நாடு முழுமைக்கும்

அரசராகும் வரையில் நீடித்தது.

திப்னி என்பவர் வெளிப்படையாகத் தெரியாத உருவமாய் இருக்கின்றார். அவர் இஸ்ரவேல் வரலாற்றின் மேடையில் ஒரு கணம் மாத்திரமே வந்து, பின்பு மறைந்து போனார். அவர் எவ்வாறு மரித்தார் என்றுகூட நாம் அறிவதில்லை. அவர் ஒரு யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டாரா? அவனுடைய நோக்கம் அவனுடனே மரித்ததா? நாம் அறிவதில்லை.

அவர் இஸ்ரவேல் நாட்டின் ஒரு பகுதியை, ஒருமைப்பாட்டில் இருந்து பிரிவினைக்கு வழிநடத்திச் சென்றார் என்று நாம் அறிகிறோம். அவரது செயலானது நியாயமானதாக அல்லது கணம்பெற்றதாக இருந்தது என்பதற்கு வசனப்பகுதியில் குறிப்பு எதுவும் இருப்பதில்லை. அவர் தேவனுடைய வசனத்தை கணப்படுத்துவதற்கான நீதியான தேர்ந்துகொள்ளுதலில் தமது மக்களை வழிநடத்தியிருந்தால், அது நிச்சயமாகவே, பரிசுத்த ஆவியானவரால் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும்.

இரு வகையான பிரிவினைகள் நிலவுகின்றன: உண்மைநிறைந்த பிரிவினை மற்றும் கலகத்திற்கு ஏதுவான பிரிவினை. இவற்றில் முதலாவதற்குத் தேவன் காரணமாயிருக்கிறார், இரண்டாவதற்குச் சாத்தான் காரணமாயிருக்கிறான். ஒன்று பரலோகத்தில் இருந்து வந்தது, இன்னொன்று பூமியில் இருந்து வந்தது. எழுதப்பட்ட சத்தியம் மற்றும் ஜீவனுடைய சத்தியத்தினிமித்தம் (2 கொரிந்தியர் 6:16-18) பிரிவினையின் முதல்வகை ஏற்பட்டிருந்தது. இயேசு, “சமாதானத்தையல்ல, பட்டயத்தையே அனுப்ப வந்தேன்” என்று கூறினார் (மத்தேயு 10:34ஆ). இயேசுவைப் பின்பற்றுவதாக எடுக்கப்படும் முடிவானது, ஒரு குடும்பத்தை, கணவன் மனைவியை, அல்லது நண்பர்களைப் பிரிக்கக் கூடும். இது தேவனால் கணப்படுத்தப்பட்ட பிரிவினையாயிருக்கும். நீங்கள் கிறிஸ்தவராய் இருந்தல் என்பது, நீங்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தை அழிக்கின்ற, கிறிஸ்துவிடம் உண்மையற்றுப் போகும்படி உங்களை வழிநடத்துகின்ற அல்லது கிறிஸ்துவுக்காக நீங்கள் கொண்டுள்ள செல்வாக்கை அழிக்கின்ற மக்களிடத்தில் இருந்து பிரிந்திருப்பதை அவசிய மாக்கும் என்றால், அவர்கள் நடுவில் இருந்து, வெளியே வந்து விடுங்கள். அந்தப் பிரிவினை அவசியமானதாகவும் மேன்மையானதாகவும் உள்ளது, அது சபிக்கப்பட்டதல்ல.

கலகம் விளைவிக்கும் பிரிவினை என்பது அடையாளம் காட்டப்பட வேண்டிய மற்றும் தவிர்க்கப்பட வேண்டிய பிரிவினை வகையாக உள்ளது. பவுல் பின்வருமாறு எழுதினார்,

அன்றியும் சகோதரரே, நீங்கள் சுற்றுக்கொண்ட உபதேசத்திற்கு விரோதமாய்ப் பிரிவினைகளையும் இடறல்களையும் உண்டாக்கு கிறவர்களைக்குறித்து எச்சரிக்கையாயிருந்து, அவர்களை விட்டு விலக வேண்டுமென்று உங்களுக்குப் புத்திசொல்லுகிறேன். அப்படிப் பட்டவர்கள் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவுக்கு ஊழியஞ்செய்யாமல் தங்கள் வயிற்றுக்கே ஊழியஞ்செய்து, நயவசனிப்பினாலும் இச்சகப்பேச்சினாலும், கபடில்லாதவர்களுடைய இருதயங்களை வருசிக்கிறவர்களாயிருக்கிறார்கள் (ரோமர் 16:17, 18).

பிரிவினை ஏற்படுத்தும் மக்கள், இடர்ப்பாட்டை உண்டாக்குகிறவர்களாய், முரண்பாட்டில் நடக்கின்றவர்களாய், இடர்ப்பாட்டை ஏற்படுத்தும்படிக்கு விஷயத்தைக் கண்ணோக்குகின்றவர்களாய் இருக்கின்றனர். அவர்கள் கருத்துக்கள், ஆளுமைத்தன்மைகள், மற்றும் தனிப்பட்ட விருப்பங்கள் ஆகியவற்றின்மீது பிரிவினைகளை உண்டாக்குகின்றனர், சத்தியத்தின்படியல்ல.

இஸ்ரவேல் நாடு எவ்வகையான பிரிவினையை அனுபவித்தது: உண்மைநிறைந்த பிரிவினையையா அல்லது கலகம் விளைவிக்கும் பிரிவினையையா? அது கலகம் விளைவிப்பதாக, நடந்திருக்கக்கூடாத ஒரு பிரிவினையாக, தேவனுடைய செயலையல்ல, ஆனால் பிசாசின் செயலை துரிதப்படுத்தும் பிரிவினையாக இருந்தது.

உங்களால் கற்பனை செய்ய முடிகிறதா? ஆவிக்குரிய மரணத்தின் முனையில் தள்ளாடிக்கொண்டு இருந்த இந்த நாடு, இரு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து தங்களின் எஞ்சியிருந்த சக்தியை ஒருவருக்கொருவர் விரோதமாய்ச் சண்டையிடுவதில் செலவிட்டதன்மூலம் செலவிட்டதால் தங்கள்மீதான சாபங்களை இன்னும் சிக்கலாக்கிக்கொண்டது, இஸ்ரவேல் நாடு, தனது முன்னேற்றத்தைக் கவனிப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக உள்நாட்டு யுத்தத்தின்மீது அக்கறையாய் இருந்தது.

இஸ்ரவேல் நாட்டின் வரலாற்றினுடைய இந்தப் பக்கம் நமக்கு விசேஷித்த அறிவுறுத்தல் தருவதாக இருக்கிறது. இது மற்ற சத்தியங்களின் மத்தியில், பிரிவினையின் தீமைகளை நமக்கு வெளிப்படுத்துகிறது. அவர்களின் தோல்விகளினுடைய கண்ணீர்கள் மூலமாக இந்தத் தீமைகளைக் கண்ணோக்குங்கள். இந்தத் தீமைகளை ஜாக்கிரதையாக எடைபோட்டு, இவைகள் உங்களைப் பாதிக்க அனுமதிக்காதிருக்கும்படி தீர்மானம் செய்யுங்கள்.

பிரிவினை நமது பலத்தைக் குறைக்கிறது

கலகம் விளைவிக்கும் பிரிவினையானது நமது பலத்தைக் குறைக்கிறது என்பது இதன் முதல் தீமையாக உள்ளது. இஸ்ரவேல் நாடு தனது எல்லா சக்திகளையும், நாட்டின் ஆவிக்குரிய வாழ்வை மீளக்கட்டுவிப்பதை நோக்கி இயக்குவது அவசியமாய் இருந்தது. அதற்குப்பதிலாக, நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகள் அதன் சக்தியானது, ஒரு பிரிவினையை நீக்கச் சென்றது. ஜெபக்கூட்டங்கள் நடத்துவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் யுத்த ஆலோசனைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தனர்; பிரசங்கங்களைக் கவனிப்பதற்காகக் கூடுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் தங்கள் பட்டயங்களைக் கூர்மையாக்குவதற்காகக் கூடினர். அவர்களுடைய ஆதாரமூலங்கள் தேவனுடைய சித்தத்தையல்ல, ஆனால் மனிதருடைய விருப்பங்களையே சாதிக்கச் சென்றன.

ஒரு சிறிய, ஒன்றிணைந்த குழுவானது பலம் வாய்ந்ததாக உள்ளது; பெரிய குழுக்கள்கூட, பிரிவுபட்டிருக்கும்போது பலவீனமானதாக உள்ளது. போராடப்பட வேண்டிய ஆவிக்குரிய யுத்தங்களுக்கு அவசியமாகும் சக்தியானது, பிரிவினையால் வரும் கவலைகள் மற்றும் தலைவலிகளுக்குத்

திசைதிருப்பப்படுகிறது. ஒரு கோவேறுக்கமுதை உதைத்துக்கொண்டு இருக்குமென்றால், அது [வண்டியை] இழுக்க முடியாது; ஒருவர் பிறருடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் வழக்கமாக முன்னோக்கிச் செல்வாதவர்களாய் இருக்கின்றனர்.

தந்தையொருவர், குச்சிகளைப் பொருளறி பாடமாகப் பயன்படுத்தி, தமது மகன்களை ஒன்றித்து இருக்குமாறு வேண்டிக்கொண்ட கதையைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டு இருக்கலாம். அவர்களுக்கு முன்பாக, அவர் ஒரு குச்சியை எடுத்து அதை முறித்துப்போட்டார். அவர் தமது மகன்களிடத்தில், “ஒரு குச்சியை எளிதில் உடைக்க முடியும் என்பதை நீங்கள் காணமுடிகிறது” என்றார். பின்பு அவர் இருகுச்சிகளை ஒன்றாக எடுத்து சற்று அதிகப் பிரயாசத்துடன் அவற்றை முறித்துப் போட்டார். அவர், “மகன்களே, உங்களில் இருவர் மாத்திரம் சேர்ந்திருந்தால், உங்களை வெற்றிக்கொள்வது கடினம்” என்று கூறினார். பின்பு அந்தத் தந்தை பலகுச்சிகளை ஒன்றாக எடுத்து, அவற்றை முறிக்க முயற்சி செய்தார். அவர் அதை வெறுங்கைகளால் முறிக்க முடியாமல் போயிற்று; அவை மிகவும் பலமாயிருந்தன. பின்பு பாடம் வந்தது. அவர், “மகன்களே, நீங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து இருந்தால், பிசாசானவன் உங்களை வெற்றிகொள்ள இயலாது. உங்களில் ஒருவர் தனியே இருக்கும்போது பலவீனமாய் இருக்கின்றீர்கள். உங்களில் இருவர் ஒன்றுகூடியிருத்தல் என்பது பெரும் பலத்திற்கானதாக உள்ளது. நீங்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடியிருத்தல் என்பது வெற்றிகொள்ளப்பட இயலாத விஷயமாக உள்ளது” என்றார். அவர் போதித்த பாடம் உண்மையானது என்பதை நாம் யாவரும் அறிவோம்.

தெளிவாய்ச் சிந்திக்கையில், ஒருமைப்பாட்டை யாரால் குறைத்து மதிப்பிட முடியும்? இருப்பினும், இஸ்ரவேல் இவ்வாறு செய்தது, மற்றும் நாமும் சில வேளைகளில் இவ்வாறு செய்கின்றோம். இஸ்ரவேல் நாடு தேவனிடம் சென்று தங்கள் அரசரைத் தேர்வுசெய்யும்படி அவரைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். பின்பு அவர்கள் தேவனுடைய தெரிந்துகொள்ளாதலை நிறைவேற்ற ஒன்றுகூடியிருக்க வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறு செய்திருந்தால், அவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்திருப்பார்கள், அவர்கள் மக்களினம் என்ற வகையில் ஒன்றுகூடியிருப்பார்கள், மற்றும் ஒரு நாடு என்ற வகையில் வெற்றிக்கொள்ளப்பட இயலாதவர்களாய் இருந்திருப்பார்கள். இருப்பினும், அந்த மக்கள் தங்கள் சொந்தத் தெரிவை ஏற்படுத்த விரும்பினர், அவர்கள் கருத்து ஒருமித்து இருக்க இயலாதிருந்தனர். ஒரு விஷயம் இன்னொரு விஷயத்திற்கு வழிநடத்திற்று, ஒற்றுமையில் முறிவு ஏற்பட்டது. அதுவே எப்போதும் விஷயமாக உள்ளது. பிரிவினை என்பது வழக்கமாக, தேவனுடைய வழியைப் புறக்கணிப்பதில் இருந்து வெளிவருகிறது, மக்கள் தங்கள் சூழ்நிலைகளினால் ஒன்றுகூடிவருமாறு வற்புறுத்தப்படும்போது அல்லது அவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்திற்குக் கீழ்ப்படிய ஒப்புக்கொள்ளும்போது மாத்திரமே அவர்கள் ஒன்றித்திருக்க முடியும். இதில் பிந்திய வழிமுறைதான் மக்கள் விரும்பி நாடக்கூடியதாக உள்ளது.

பிரிவினை நமது பற்றுறுதியை இடம்மாற்றுகிறது

பிரிவினை என்பது நமது பற்றுறுதியை இடம்மாற்றுகிறது என்பது, நாம் தவறவிடத் துணியாத இதன் இன்னொரு தீமையாக உள்ளது. இஸ்ரவேல் நாடு, தேவனுக்கு ஒரே பற்றுறுதி உடையவர்களாய் இருக்க வேண்டியிருந்தது. அவரே அவர்களின் ஒரே நடத்துனராக இருக்க வேண்டியதாயிருந்தது. அரசர் என்பவர் பூமியில் தேவனுடைய பிரதிநிதியாக இருக்க வேண்டியிருந்தது. அரசர் என்பவர் தமது நாட்டை, பூமியில் தேவனுக்கென்ற “தனியே பிரித்து வைக்கப்பட்ட” மக்களை வழிநடத்தும் பணிப்பொறுப்பைக் கொண்டிருந்தார். இஸ்ரவேல் நாடு இரு குழுக்களாகப் பிரிந்தபோது, ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஏதோ ஒரு குழுவிற்குப் பற்றுறுதி உள்ளதாயிற்று. தேவனுக்குக் கீழ் ஒரே நாடாக, ஒரே இருதயமுள்ளவர்களாக, ஒரே ஆத்துமா உடையவர்களாக இருப்பதற்குப்பதிலாக, இஸ்ரவேல் நாடு, இரு நாடுகளாயிற்று, அவை ஒவ்வொன்றும் மற்றதன்மீது உயர்அதிகாரம் கொண்டிருக்க எதிர்த்துப் போட்டியிட்டன. அவர்கள் தேவனுக்கு கீழே ஒரே நாடாக இருப்பதில் இருந்து இது எவ்வளவு வேற்றுமையுடையதாக இருந்தது? அவர்களின் அர்ப்பணிப்பு, தேவனிடத்தில் இருந்து ஒரு சிறுகுழுவிற்கு, தேவனுடைய சித்தத்தில் இருந்து அவர்களின் சொந்த இச்சைகளுக்கு மாற்றப்பட்டிருந்தது.

புதிய ஏற்பாட்டில் மாம்சப்பிரகாரமான சிந்தனை என்பது பொறாமை, வாக்குவாதம், மற்றும் பேதகங்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்குகிறது (1 கொரிந்தியர் 3:3). வேறுவார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், மாம்சப்பிரகாரமான சிந்தனை என்பது, களியாட்டம், மதுபானம் பண்ணுதல், மற்றும் ஆபாசத் திரைப்படங்கள் பார்த்தல் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் அதிகமானதாக உள்ளது. இன்றைய நாட்களில் மக்கள் சிலர், இந்த மூன்று செயல்களில் இருந்து பயத்துடன் பின்வாங்குகின்றனர், அவர்கள் செய்வது நல்லதாயிருக்கலாம்; துரதிர்ஷ்டவசமாக, அதே மக்களில் சிலர் பொறாமை, வாக்குவாதம், மற்றும் பேதகங்கள் ஆகியவற்றில் நிபுணர்களாய் இருக்கின்றனர். பிரித்தல் மற்றும் பிரிவினை ஆகியவை காலங்களினூடே சபையின் தடையாயிருக்கும் என்று பரிசுத்த ஆவியானவர் அறிந்திருந்தார், அவர் நமது கவனத்தை ஈர்த்துள்ள மற்ற எல்லாத் தீமைகளைக் காட்டிலும் விரோதம் என்ற தீமைக்கு எதிராக அதிகமாய் நம்மை எச்சரித்து இருக்கின்றார்.

நாமகரணத்துவம் என்ற விஷயத்துடன் எழும்பியுள்ள நமது பற்றுறுதியை இழந்துபோகும் தீமையை நாம் கண்டிருப்பதில்லையா? கிறிஸ்தவர்கள் என்று தங்களை உரிமைகோரிக்கொள்ளும் மக்கள் பிரிந்து நின்று குழுப்பிரிவினையை வளரச் செய்கின்றனர். அவர்கள் தங்களுக்குத் தனிப்பெயர்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு, தங்களுக்கென்று தனிப்பட்ட மதச்சட்டங்களை எழுதிக்கொண்டு, முழுநிறைவுக்கென்று தங்களை ஒருங்கமைத்துக் கொள்கின்றனர். கிறிஸ்துவுக்கும் அவரது சபைக்கும் மாத்திரமே காண்பிக்கப்பட வேண்டிய பற்றுறுதியானது “அவர்களின்

சபை” மற்றும் “அவர்களின் நம்பிக்கைகள்” ஆகியவற்றிற்குக் காண்பிக்கப் படுகிறது. கிறிஸ்துவே முழுமையான திட்டமாய் இருக்க வேண்டியபோது, அவர்களின் திட்டத்தில் கிறிஸ்து ஒரு பகுதியாக மாத்திரம் இருக்கின்றார். நாம் எவ்வித முன்அனுமானமும் இன்றி தேவனுடைய வசனத்தில் ஆலோசனை கேட்பதற்கு நேரம் மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டால், அதில் எவ்வித நாமகரணக் கூட்டங்களும் நிலவுவதில்லை என்பதை நாம் கண்டறிவோம். வேதவசனங்கள் ஒரே ஒரு சபையை (எபேசியர் 4:4, 5), கல்வாரியில் கிறிஸ்து மரித்தபோது கிரயம் கொடுத்து வாங்கிய சபையை (நடபடிகள் 20:28) மாத்திரமே பிரசங்கிக்கின்றன. அது “எனது” சபையாகவோ, “உங்களது” சபையாகவோ, அல்லது “நமது” சபையாகவோ அல்ல, ஆனால் அவருடைய சபையாக உள்ளது. எவ்வொருவரும் தம்மைக் கிறிஸ்துவின் சித்தத்திற்கு ஒப்புக்கொடுத்தாலன்றி அதில் சேர்க்கப்படுவதில்லை, மற்றும் எவ்வொருவரும் கிறிஸ்துவின் சபையாக எவ்விதமான கூட்டல் மற்றும் கழித்தல் இன்றி வாழ்ந்தாலன்றி கிறிஸ்துவுக்கு ஏற்புடைய வகையில் வாழ்வதில்லை.

நான் என்னிடம் பயிலும் பிரசங்க மாணவர்களுக்கு, ஒரு பெரிய தவறுக்கு எதிராகக் காத்துக்கொள்ளும்படிக் கூறுவதுண்டு: உங்கள் சவிசேஷ ஊழியத்தில் நீங்கள், கருத்துக்கள், ஆளுமைத்தன்மைகள், அல்லது தனிப்பட்ட இச்சைகள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சபையில் பிரிவினை ஏற்படுத்தியதாகக் காண்பிக்கும் பதிவேட்டுடன் தேவனுடைய சிங்காசனத்திற்கு முன்பாகக் கடைசினாளில் வரவேண்டாம். அது உங்கள் பெயருக்கு எதிராக நீங்கள் கொண்டிருக்கக்கூடிய மிக மோசமான அடையாளங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. நீங்கள் ஒரு சவிசேஷப் பிரசங்கியாராக இருக்கின்றீர்கள். சமாதானத்தை, மற்றும் பிரிவினையின் வகையைல்ல, ஆனால் ஆவிக்குரிய வகையில் ஒருமைப்பாட்டைப் பிரசங்கியுங்கள். சகோதர சகோதரிகளை ஒருமைப்படுத்துங்கள்; அவர்களைப் பிரித்துவிடாதீர்கள். தேவன் சமாதானத்தின் தேவனாயிருக்கின்றார்; கிறிஸ்து சமாதானப் பிரபுவாக இருக்கின்றார்; மற்றும் சவிசேஷம் என்பது பூமியில் சமாதானத்தின் நற்செய்தியாக மற்றும் எல்லா மனுஷரில் பிரியம் உண்டாக்குவதாக இருக்கிறது.

பிரிவினை நமது கவனக்குவிப்பைச் சிதறடிக்கிறது

பிரிவினை என்பது நமது கவனக்குவிப்பைச் சிதறடிக்கிறது என்பது அதன் மூன்றாவது தீமையாக உள்ளது. அது நம்மை பாதைமாற்றுகிறது, நமக்கு இன்னொரு வலியுறுத்தத்தைத் தருகிறது, மற்றும் அது நம்மைத் தேவனுடைய நோக்கத்தில் இருந்து புறம்பே எடுத்துச் சென்றுவிடுகிறது.

இஸ்ரவேல் நாடு கொண்டிருந்து இருக்க வேண்டிய கவனக்குவிப்பு என்னவாக இருந்தது? இஸ்ரவேல் நாடு தான் பெற்றுக்கொண்ட அழைப்பிற்கு, தனக்கென்று தேவன் கொண்டிருந்த நோக்கத்திற்கு, உண்மையானதாக இருந்திருந்தால், அது தனக்கென்றுள்ள தேவனுடைய சித்தத்தை, தேவனுடைய திட்டத்தை நாடியிருக்கும். இஸ்ரவேல் நாடு தன்னைச் சுற்றிலும் இருந்த நாடுகளுக்கு, தனது தேவனாகிய யெகோவாவினுடைய

உன்னதத் தன்மையை அறிவிக்க வேண்டியதாயிருந்தது. இரு பகுதி களாக செயல்பட்டுக்கொண்டிருந்த இஸ்ரவேல் நாட்டின் கவனக்குவிப்பு, அரியணையில் “எங்கள்” அரசரை அமர்த்துதல் அல்லது “அவர்கள்” மீதான யுத்தத்தில் வெற்றிக்கொள்ளுதல் என்பதாக மாற்றப்பட்டிருந்தது.

இதே துன்பம் அடிக்கடி சபைக்கு நடக்கக்கூடும், அவ்வாறே நடக்கிறது. நாம் குழுக்களாகப் பிளவுபடும்போது, சபைக்கென்று தேவன் வைத்துள்ள உண்மையான நோக்கம் பற்றிய நமது கண்ணோக்கை இழந்துபோகின்றோம்: அதாவது, நாடுகளுக்குச் சாட்சியாயிருத்தல், உலகத்திற்குச் சவிசேஷத்தை அறிவித்தல் (மாற்கு 16:15; 1 தீமோத்தேயு 3:15). பிரிவினை என்பது, நாம் தேவனுடைய சித்தத்திற்குப் பதிலாக, நமக்குச் சொந்தமான திட்டங்களையும் நமது குறிப்பிட்ட குழுவிர்கான திட்டங்களையும் நிறைவேற்றுதல்மீது கவனத்தைக் குவிக்கக் காரணமாகிறது.

பிரிவுபட்டு மற்றும் இருப்பிற்கான தனது தெய்வீக நோக்கத்தை இழந்துபோன சபைகளைப்பற்றி நான் அறிந்துள்ளேன். ஒரு சபைக்குமும் ஒன்றுபட்டுள்ள நிலையில், அவர்கள் ஒவ்வொருவரும், பூமியெங்கும் சவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்லுதலை நோக்கி ஊழியம் செய்ய முடிந்திருக்கும். அவர்கள் அதற்காகச் செலவிடப் பணம் கொண்டிருந்தனர் மற்றும் உறுப்பினர்கள் அதற்காக ஊழியம் செய்திருக்க முடிந்திருக்கும், ஆனால் அவர்கள் பிரிந்து இருந்தனர். விட்டுச்சென்றிருந்த குழுக்கள் மற்ற கட்டிடங்களைக் கட்ட வேண்டியிருந்தது, மற்றும் அது அவர்களால் கொடுக்க முடிந்த பணம் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டது. தங்கியிருந்துவிட்ட குழுக்கள் இப்போது தங்கள் பழைய கட்டிடங்களைப் பராமரிக்கும் செயல் மாத்திரமே செய்யக்கூடிய அளவுக்கு மிகவும் சிறியதாயிருந்தது. ஒவ்வொரு விஷயத்திலும், ஏதேனும் சிலவற்றைச் செய்திருக்கக்கூடிய ஒருமைப்பட்ட சபையானது, தங்களைத் தாங்களே ஆதரித்துக்கொள்வதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்யக்கூடாமற்போன இரு சபைகளாயின. பிரிவினையானது அவர்களின் கவனக்குவிப்பைச் சிதறடித்தது. அவர்கள் திபனி மற்றும் உம்ரி ஆகியோருடன் இஸ்ரவேல் நாடு அனுபவித்து இருந்த அதே விஷயத்தை அனுபவித்தனர்.

இஸ்ரவேல் தன்னைப் பிரிவினைக்கு ஆட்படுத்திக்கொண்டபோது, அதன்மீது சிதறடிக்கப்பட்ட கவனக்குவிப்பின் தீமை வந்தது, அது அந்த நாட்டின் குறிக்கோளுக்கான தெய்வீகத்திட்டமின்றி அந்நாடு செயல்படும்படி செய்தது. அது இனியும் தேவனுடைய சித்தத்தை நாடுவதாய் இருக்கவில்லை; அது “செயல்களை என் வழியில் செய்தல்” என்பதை வலியுறுத்தும் புறதெய்வ வழிபாட்டு நாடாயிற்று.

முடிவுரை

இஸ்ரவேல் நாட்டின் இருண்ட கணங்கள் நமக்குப் போதிக்கும் பாடத்தை நாம் கற்போமா? பிரிவினை என்பது தேவனை நோக்கியல்ல, ஆனால் தேவனிடத்தில் இருந்து புறம்பே வழிநடத்துகிறது. அது பலத்தைக் குறைக்கிறது, நமது பற்றுறுதியை நீர்த்துப்போகச் செய்கிறது, மற்றும் நமது

கவனக்குவிப்பைத் தவறான திசைக்கு நடத்துகிறது.

கான்லாவின் கோதுமை வயல்களில் வழிதவறிச் சென்றுவிட்ட ஒரு சிறுமியைப் பற்றிய கதை ஒன்று கூறப்படுகிறது. அவள் தனது தாயிடம் இருந்து பிரிந்து அலைந்தவளாக, நின்றுகொண்டிருக்கும் கதீர்களின் நடுவே தனது வழியைத் தொலைத்துவிட்டவளாக இருந்தாள். அவள் காணாமற் போனாள் என்று கண்டறியப்பட்டவுடன், ஒரு பெரிய தேடுதல் குழு அமைக்கப்பட்டது. காலம் என்பது அத்தியாவசியமான அக்கறைக்குரியதாக இருந்தது, ஏனெனில் இரவு நேரம் குளிர்காற்றையும் மற்ற அபாயங்களையும் கொண்டு வந்தது. தேடுபவர்கள் ஒவ்வொரு திசையிலும் சென்றனர், ஆயினும் பயனில்லை. விலைமதிப்பான நேரம் கடந்தது. தேடுதலின் நாளும், பின்பு இரவும் கடந்துபோயிற்று. இரண்டாம் நாளின் காலையில், தேடுதல் குழுவில் இருந்த நடத்துனர்களில் ஒருவர், ஒவ்வொரு வரும் கைகோர்த்து மக்களின் நீள்வரிசையொன்றை ஏற்படுத்தி, பெரிய வயல்களைக் கடந்து, ஒவ்வொரு அங்குலத்திலும் தேடி, அவள் கண்டறியப்படும் வரைக்கும் அம்முயற்சியைத் தொடரலாம் என்று கருத்துத் தெரிவித்தார். அவர்கள் கைகளைக் கோர்த்துக்கொண்டு தேடத்தொடங்கினர். சிறிது நேரத்திலேயே அந்தப் பெண் கண்டிபிடிக்கப் பட்டாள். அவள் வயல்களில் ஒன்றின் நடுவில் இருந்தாள். அவள் கதீர்களின் மத்தியில் கீழே ஒடுங்கிக் கிடந்தாள், அதன்மூலம் அவள் தன்னைக் கதகதப்பாக்கிக் கொள்ள முயற்சிசெய்திருந்தாள், ஆனால் அவர்கள் அவளை மிகவும் தாமதமாகக் கண்டுபிடித்திருந்தனர். அவள் இறந்திருந்தாள். பிற்பாடு யாரோ ஒருவர், “நாம் சற்று முன்னதாகக் கைகளைக் கோர்த்திருந்தால், நாம் அவளது உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும்” என்று பிற்பாடு குறிப்பிட்டார். அந்த உற்றுநோக்கலானது, பிரிவுபட்ட மத உலகத்தில் இழந்துபோகப்பட்டவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தை எடுத்துச் செல்லும் பிரயாசங்களைக் குறித்துத் தேவனுடைய தீர்ப்பாக இருக்கலாம். நாம் வேதவசனங்களின் தெளிவான போதனைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதினால் கைகளைக் கோர்த்து, கிறிஸ்துவின் சபையாராக மாத்திரம் இருந்து, கிறிஸ்துவுக்குள் உண்மையிலேயே ஒன்றாகி இருந்தால், இந்த உலகத்தில் பாவத்தின் பிடியில் இருந்து இன்னும் அதிகமான மக்களை மீட்கக்கூடியவர்களாய் இருப்போம். பிரிவினை மற்றும் கீழ்ப்படியாமை ஆகியவற்றினால் ஊனப்படுத்தப்பட்ட நிலையில், நாம் இந்த துன்மார்க்கமான, எச்சரிக்கையற்ற உலகத்தார் சவிசேஷத்தைக் கவனிக்கும்படி செய்யவும், அதற்குக் கீழ்ப்படியச் செய்யவும் இயலாதவர்களாய் இருக்கின்றோம்.

கிறிஸ்துவுக்குள் ஒருமைப்பாடு என்பது தேவனுக்கு விலையேறப் பெற்றதாகவும் மனிதருக்குப் பிரியமானதாகவும் உள்ளது. கிறிஸ்துவுக்குள் நமது ஒருமைத்தன்மை என்பது கிறிஸ்தவத்தின் நிச்சயத்தன்மைக்கு உறுதியான ஒரு சாட்சியமாக உள்ளது. பிரிவினையின் தீமை என்பது கிறிஸ்தவரல்லாதவர்கள்கூட கவனிக்கக் கூடியதாக உள்ளது. எல்லாரும் பிரிவினையை அல்ல, ஒருமைப்பாட்டையே விரும்புகின்றனர்.

நாம் தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்குள்ளான பயணத்தில் ஒன்றுகூடித் திருபாத்திரை செய்பவர்களாயிருக்கின்றோம். கிறிஸ்தவர்கள் என்று

உரிமைகோரும் யாவரும் அப்போஸ்தவர்களின் நடபடிகளில் உள்ள தொடக்கக்காலக் கிறிஸ்தவர்களின் தோழமையில் காணப்படுகிற ஒருமைப் பாட்டையும் ஐக்கியத்தையும் நாட வேண்டும்.

புதிய ஏற்பாட்டுக் கிறிஸ்தவர்கள் என்ற வகையில், நாம் சமாதானக் கட்டினாலே ஆவியின் ஒருமைப்பாட்டிற்காக (எபேசியர் 4:3) எப்போதும் வேண்டிக்கொள்பவர்களாகவும் அதைச் செயல்விளக்கப்படுத்துபவர்களாகவும் இருப்போமாக. நாம் இயேசுவின் மறுவருகைக்காகக் காத்திருக்கையில், 2 பேதுரு 3:14ம் வசனத்தின் செய்தியானது நமது வேலைத் திட்டமாய் இருக்க வேண்டும்: “சமாதானத்தோடே அவர் சந்நிதியில் காணப்படும்படி ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.”

கற்க வேண்டிய பாடம்:

பிரிவினை என்பது தேவனிடத்தில் இருந்து வருவதல்ல.

ஆனால் அது பிசாசினிடத்தில் இருந்து வருகிறது.

அதைத் தவிர்த்துவிடுங்கள்.